

Flygtningenævnets præmisser

Nævnet stadfæstede i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2014.

”Ansøgeren er etnisk punjabi og kristen af trosretning fra Islamabad, Pakistan. Ansøgeren har siden 2004 været medlem af den kristne organisation ”[...]”, hvor hans arbejde har bestået i at sprede det kristne budskab samt at uddele eksemplarer af biblen.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Pakistan frygter, at han og hans familie vil blive slået ihjel af en imam, som ansøgeren i 2008 havde en uoverensstemmelse med på grund af en religiøs diskussion. Ansøgeren frygter endvidere at blive slået ihjel af de pakistanske myndigheder, idet ansøgeren er kristen, og myndighederne yder ikke beskyttelse til kristne.

I juni 2008 gav ansøgeren en bibel til en imam, hvorefter der opstod en religiøs diskussion imellem dem.

Den [...] januar 2010 blev ansøgerens bil stjålet fra hans bopæl, og tre dage senere modtog han et trusselsbrev, hvoraf det fremgik, at tyveriet af bilen kun var en forsmag på, hvad der ville ske, hvis ansøgeren ikke ophørte med at prædike om kristendommen. Selve tyveriet af bilen blev politianmeldt, men politiet foretog sig ikke yderligere.

Den [...] august 2011 blev ansøgeren udsat for fysiske overgreb af tre mænd, som ansøgeren havde samlet op i sin taxa. Under køreturen bad en af mændene ansøgeren om at standse, hvorefter han blev truet, udsat for overgreb og opfordret til at stoppe med sine kristne aktiviteter. Efter overgrebet besvimeede ansøgeren, og han vågnede op på hospitalet [...]’s Hospital i Islamabad. Ansøgeren blev udskrevet ti dage senere.

Den [...] juni 2012 blev ansøgeren opsøgt af fire ukendte personer, da han ventede på en taxaholdeplads. De fire mænd steg ind i ansøgerens taxa og gav ham bind for øjnene. Han blev herefter kørt til politistationen ”[...]” i Islamabad, hvor han blev beskyldt for at uddele bibler og at opfordre andre til at konvertere til kristendommen. Under tilbageholdelsen blev han udsat for fysiske overgreb og blev ligeledes opfordret til at konvertere til islam. Under tilbageholdelsen, som varede i otte til ni dage, blev ansøgeren desuden anklaget for at være i besiddelse af 24 flasker spiritus, hvorefter han blev overført til et fængsel ved navn [...], som ligger i [...]. Han blev herefter løsladt mod kaution, som blev stillet af formanden for ”[...]”.

Den [...] januar 2014 modtog ansøgeren endnu et brev, hvoraf det fremgik, at han og familien ville blive dræbt. Ansøgeren tog truslen alvorligt, idet han frygtede for sin ægtefælles og sine børns liv.

Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge forklaringen om ansøgerens asylmotiv til grund, idet den forekommer konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at det lange tidsrum, som konflikten efter ansøgerens forklaring skulle have strakt sig over med alene få episoder med et til halvandet års mellemrum, i sig selv har formodningen imod sig. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren, selvom han har afgivet en for så vidt konsistent forklaring om forløbet af de episoder, han angiver at have været udsat for, har svaret i høj grad upræcist og afglidende, når der er spurgt ind til enkeltheder i forklaringen. Flygtningenævnet lægger tillige vægt på, at hans tidligere forklaring om indholdet af det trusselsbrev, som skulle have været afgørende grund til udrejsen, ikke svarer til indholdet af det dokument, som han har fremlagt

under nævnsmødet. Han har således tidligere forklaret, at der ikke var afsender på trusselsbrevet, men det fremlagte dokument angives at være underskrevet af en kendt religiøs gruppe. Flygtningenævnet bemærker endelig, at ansøgeren ikke har kunnet give en rimelig forklaring på, hvorfor dette dokument først er fremkommet efter Udlændingestyrelsen afslag, og at han tidligere end ikke har oplyst, at det fortsat var i behold.

Ansøgeren har derfor ikke på tilstrækkelig vis sandsynliggjort, at han har været efterstræbt på grund af sin religiøsitet.

Flygtningenævnet bemærker, at det på baggrund af det fremlagte foto af ansøgerens ben ikke kan afvises, at ansøgeren har fysiske skader, svarende til de han har beskrevet skulle stamme fra det angivelige overfald i 2011. Der er imidlertid tale om en type skader, som ligeså vel kan være opstået ved almindelig kriminalitet, færdselsuheld eller andre uheld, og set på baggrund af ansøgerens manglende troværdighed, findes eksistensen af sådanne skader ikke at kunne ændre vurderingen.

Flygtningenævnet bemærker endvidere, at uanset om ansøgeren måtte have været anholdt af politiet i 2012, findes det af samme grund ikke sandsynliggjort, at anholdelsen skulle have anden baggrund end en sigtelse for besiddelse af alkohol svarende til indholdet af den af ansøgeren fremlagte politirapport. Henset til, at ansøgeren blev løsladt efterfølgende og ikke siden da har hørt til sagen, findes den omstændighed, at han måtte have været udsat for overgreb under afhøringen ikke i sig selv at kunne medføre asyl. Flygtningenævnet lægger herved vægt på karakteren af overgrebene, som ifølge ansøgeren ikke har medført mén, sammenholdt med det lange tidsrum fra løsladelsen og frem til udrejsen.

Flygtningenævnet finder derfor ikke grundlag for at udsætte sagen på en torturundersøgelse, idet de oplysninger, der vil kunne fremkomme af en sådan undersøgelse, efter det foran anførte ikke vil kunne få betydning for afgørelsen af sagen.

Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Pakistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”